

СВАКОДНЕВИЦА

Она је – чврста непробудност. Вечна брига. Тешка чама. Непрестана бука, повремено прекинута следећом недаћом. И рђаво расположење! А понедељак је – пралик баналности.

Да, у том случају ствар са животом стоји рђаво. Али, не треба бацати кривицу за то на „живот“. Теби недостаје вештина живљења; било би глупо очекивати да ће ти живот организовати свечане пријеме. Зато твори сам, и преображавај се, иначе ће те свакодневица савладати. А у животу нема веће срамоте него бити побеђен – и то не од великана, не од најсилнијег непријатеља, не од болести, већ од сивог свакодневичног постојања.

Дакле – живети је вештина!

Пре свега, ваља спокојно и храбро гледати у очи непријатељу! Никада нећемо успети да се избавимо свакодневице. Она ће постојати увек. Она сачињава материју нашег живота. И, ако празник служи само томе да би, слично муњи, осветлио сивило свакодневице и разобличио свакодневље, онда нам је он штетан, ми смо га недостојни. Само онај је заслужио радост празника који је заволео своју свакодневицу. Како то да се постигне?

То се може постићи, пронашавши освештан смисао у свом свакодневном послу, погрузивши га у дубину срца и осветливши и запаливши свакодневност зраком његовог сјаја. То је први захтев, чак првооснова умећа живота. Шта си ти у Васељени? Каква су твоја дела пред Отаџбином? Какав ћеш да устанеш пред Лицом Божијим, са својим свакодневним послем? Шта ћеш предати њему, Господу?

Још то ниси разјаснио? Још то не знаш? Па како живиш? Бесмислено, слепо, тупо и бесловесно? Тада ћеш лако dospети у „чврсту непробудност“ твоје свакодневице. И упасти у чаму, у рђаво расположење, и у све што их прати.

Не треба слепо примати свакодневни напор као рад лиштен смисла из нужде, као робијашку муку, као муку од плате до плате. Треба то преосмислити. Треба схватити озбиљан смисао своје професије и бринути о њој у име њеног вишег смисла. Треба се озбиљно односити према самоме себи, дакле и према сопственој професији, и према сопственој свакодневици. Свакодневица остаје, али ју је неопходно преобразити изнутра. Она мора да буде испуњена смислом, мора да оживи, да постане вишеслојна; а не да остане чврста „непробудност“.

Бесмислено је – нерадосно. Човек је саздан тако да не може живети нерадосно. Онај ко наизглед живи без радости, неизоставно је себи измислио замену за радост. Радост мора, међутим, проистацати из свакодневног рада, чак само у том смислу, да се трудиш све више и више, да повишаваш квалитет свог рада, да се пењеш ка врху по ступњевима усавршења.

Ако си пронашао високи смисао свог рада и радост у његовом квалитету, да ли ћеш моћи и после тога да говориш о „чврстој непробудности“? Живот ће за тебе постати најсветија нит. И узлет у твом животу је обезбеђен. Па радост ослобађа творачке силе; творачке силе формирају карактер; а природа рада изазива радост у раду.

Погледај: на овај начин твоја свакодневица улази у добри круг духовног оздрављења. Сада за тебе више нема мучне свакодневице, ти ћеш пред Лице Божије стати освештан и исцељен. ■

Иван А. ИЉИЊ

Из књиге „Пред буктавим загонеткама Господњим“, Светигора, Цетиње, 2001.

ВЕРСКИ ПРАЗНИЦИ

1 – 15. октобар

Православни

3. октобар – Свети великомученик Јевстатије

6. октобар – Зачеће светог Јована Претече

и Крститеља

8. октобар – Задушнице

9. октобар – Свети апостол и јеванђелист Јован Богослов

2. октобар – Преподобни Киријак Отшелник – Михољдан

4. октобар – Покров Пресвете Богородице

Јеврејски

4. и 5. октобар – Рош ашана, 5765.

СВЕТИ ЈОВАН БОГОСЛОВ

Апостол и јеванђелист Свети Јован Богослов, био је син рибара Заведеја и мајке Саломије. Са својим братом Јаковом кренуо је за Христом и никада га више није напустио. Једини је са светом Богомајком остао под крстом распетог Господа, а потом јој је брижно служио светој све до њеног успења. Касније је отишао у Ефес и, надахнуто проповедајући, многе је преобратио у хришћанство. У прогонству, на острву Патмос, написао је чувено Јеванђеље и Откровење. У време цара Нерве поново је био слободан и вратио се у Ефес, где је наставио своје дело христјанизације незнабожаца.

Када је имао више од сто година, изашао је са својих седам ученика из Ефеса и наредио им да ископају гроб у облику крста. Потом је легао у гроб и његови ученици су га сахранили. Верници су касније отворили Јованов гроб, али тело није било у њему. Једино се сваке године 21. маја (8. маја по старом календару), са његовог гроба дизао неки ситан прах, мирисан и лековит, којим је народ лечио многе болести. ■

ЕКСТРЕМНИ СПОРТОВИ - ПАРАГЛАЈДИНГ

КОРАЦИ
У ВЕТАР

Пилот на земљи пуни параглајдер ваздухом и са формираним крилом, правећи неколико корака у ветар, одваја се од земље. И тада, негде између првог удаха ваздуха који дишу птице и спонтаног узвика усхићења, прича добија свој прави смисао.

Шта је то параглајдинг?

Параглајдинг је ваздухопловни спорт настао на обронцима Алпа као резултат покушаја француских скијаша да се падобранима и скијама спусте низ стрме алпске литице. Последњих петнаест година овај спорт интензивно се развија у свету, а жеља да се што дуже остане у ваздуху довела је до конструисања нешто другачијег падобрана – параглајдера.

Параглајдер је меко крило, променљивог облика и, за разлику од падобрана који се само спушта, може и да нас подиже у висину. За бављење параглајдингом, поред параглајдера (крило), неопходно је имати: систем веза (седиште), резервни падобран и кацига, а да би летење било што угодније, пожељне су и рукавице, комбинезон, вариометар (висиномер) и ГПС уређај. Параглајдером се управља са две команде, лева за лево, десна за десно и обе за заустављање.

Постоје три основна облика полетања параглајдером. Први је полетање са падине, пропланка или планине, и у том случају квалитет параглајдинга је условљен метеоролошком ситуацијом и конфигурацијом терена. Наиме, пожељно је да ветар дува у лице не брже од шест до седам метара у секунди, односно, како би рекли пилоти параглајдера, не би требало да буде већи од две трећине брзине крила (у супротном летели бисмо уназад) и потребан је нагиб терена који је већи од 40 степени. Када су ти основни услови задовољени, можемо и да полетимо. Пилот на земљи пуни параглајдер ваздухом и са формираним крилом,

правећи пар корака у ветар, одваја се од земље. И тада, негде између првог удаха ваздуха који дишу птице и спонтаног узвика усхићења, прича добија свој прави смисао.

Иако једино овакво полетање многи пилоти глајдера сматрају оним правим, постоје још две облика стартовања која пружају већу слободу у избору времена и простора. Полетање на витло, односно вучом, могуће је извести и у равничарским пределима и, у овом случају, нисмо толико зависни од правца ветра, док полетање парамотором пружа пилоту највећу слободу јер најмање захтева посебне услове. Са парамотором можемо да летимо где ми хоћемо, јер нисмо везани за падинске или термичке стубове – ограничени смо једино горивом. Ипак, мотор прави буку што код многих спортских параглајдериста ствара аверзију према таквом виду летења.

А шта се дешава у лету?

Пилоти лове успоне стубова да би што дуже остали у ваздуху и постигли што веће висине. Технички посматрано, кад је ваздушна маса непосредно изнад земље хладнија, а сунчан је и топао дан, хладна маса се загрева и почиње да се подиже. Тада се јављају успони струјања ваздуха. Рекорди у дужини и висини летења параглајдингом стално се померају. Светски рекорд у дужини летења, који износи око 400 километара, постигнут је у Африци – песковито земљиште више се загрева и изнад њега су јачи термички стубови, за разлику од шума или водених површина које се спорије загревају и хладније су од околине. Рекорд наших пилота параглајдера износи око 85 километара и направљен је у Грчкој.

У лету параглајдер пада брзином од једног до два метра у секунди, у зависности од модела глајдера. Међутим, ако

